

opusdei.org

Christopher Columbus i Escriva

Josemaria i njegovi prvi sljedbenici me podsjećaju na konkvistadore. Bili su mladi, puni entuzijazma, svježi, neumorni i zaljubljeni u duhovnu avanturu. Željni putovanja i otkrića...

22.03.2013.

Josemaria i njegovi prvi sljedbenici me podsjećaju na konkvistadore. Bili su mladi, puni entuzijazma, svježi, neumorni i zaljubljeni u duhovnu avanturu. Željni putovanja i otkrića,

okupili su se oko vođe kojega su jednostavno nazvali „Ocem“. Bit će opasno u vodama koje su pred njma. Pa što? Trebalo je otkriti nepoznate zemlje. Iako paradoksalno, pokazalo se da je njihovo odredište upravo ono tlo sa kojega su prvotno i krenuli. Jednostavnim putovanjem, uobičajene slike obitelji, posla i prijateljstva, postale su novi svijet.

Ponešto iz povijesti

Crkva živi u svijetu već 19 stoljeća. Ona je uvijek težila da prožme svijet Kristovim otajstvom, Bogom koji je postao čovjekom, a sada je Opus Dei dao novi poticaj tom Božjem projektu. Takva obnova je trajan fenomen u Crkvi. Kakvo mnoštvo velikih svetaca u protureformaciji, da ne spominjemo 18. i 19. stoljeće! A zar romantizam u Europi nije donekle bio i katolička obnova?

Ipak se moramo suočiti s jednom teškom istinom. Posljednjih 500

godina renesanse , humanizma, reformacije, prosvjetiteljstva i socijalizma, bez obzira na njihov smisao u Božjoj providnosti, pokazali su da korijeni kršćanstva nisu tako duboki kao što bismo se nadali. Naše doba je uništilo mnoge lažne i utješne iluzije i probudilo mnoge uspavane kršćane. Mi moramo uvidjeti da je kršćanska kultura sa svojim katedralama, samostanima, skulpturama, slikama, književnošću, običajima i navikama jedno, dok je osobno prijateljstvo s Bogom nešto drugo. Kultura može zasjeniti svetost. Raskoš kršćanske kulture ponekad može zaslijepiti vjernike tako da nemaju potrebu težiti za svetošću. Ali kršćanska kultura ni u kojem obimu ne može zamijeniti kršćansku krepost.

Poruka Opusa Dei

Svako toliko Crkva dobije milost da ju ukrase muškarci i žene

izvanrednih vrlina, talenata i svetosti. I pape i biskupi i seljaci plješću ovim lučonošama i vole ih. Kao što znamo, većina kršćana nije pozvana na ovu „nadnaravnu Olimpijadu“. Ali ne mogu li i oni na svoj nespektakularan način težiti da budu sol i svjetlo svijeta, kako bi ga promijenili iznutra? Sveti Pavao nije nikoga isključio kada je rekao Solunjanima „Ovo je volja Božja: vaša svetost.“ (1 Sol 4:3). To je bio jedan od Escrivinih najdražih evanđeoskih ulomaka. 1967.g., u propovijedi na Sveučilištu Navarre, rekao je: **„Neka vam bude jasno: Bog vas je pozvao da mu služite u i pomoću materijalnih, svjetskih zadataka ljudskog života. U laboratoriju, u operacijskoj sali bolnice, u vojnom kampu, u sveučilišnoj učionici, u radionici, u polju, u domaćinstvu - u neograničenim arenama ljudskih nastojanja, Bog nas čeka dan za danom. Budite uvjereni: svaka**

situacija, ma kako obična, krije u sebi nešto božansko, a vaš je posao da to otkrijete.“

Kršćanski materijalizam

Ukoliko mi to ne uspijemo otkriti, kaže Escriva, „crkva postaje jedino pravo mjesto kršćanskog života. Tada biti kršćaninom znači samo ići u crkvu i sudjelovati u službama - izolirati se u religiozno okruženje, odvojeni svijet koji se predstavlja kao predsoblje neba, dok običan svijet vani ide svojim putem. U tom slučaju kršćanske istine i život milosti mogu doprijeti samo do napornih rubova puta ljudske povijesti, ali ju nikada ne mogu istinski susresti.

Upravo je to stapanje ljudskog i božanskog Escriva propovijedao mladim ljudima koji su ga prvi slijedili. **„Govorio sam studentima i radnicima koji su mi se pridružili 30-tih godina da oni moraju materijalizirati svoj duhovni život.**

Htio sam ih osloboditi iskušenja koje je tako često danas, kao što je to bilo i tada, da vode dvostruki život: unutrašnji božanski život i odvojen život za obitelj, posao i društvo, pun malih dnevnih dužnosti. Ne, djeco moja. Ukoliko želimo biti kršćani, ne možemo voditi dupli život, ne možemo biti šizofrenici. Postoji samo jedan život, sastavljen od duha i tijela, i on mora biti oboje tijelo i duša, život svet i pun Boga, tog nevidljivog Boga kojeg nalazimo u najvidljivijim i materijalnim stvarima. Nema drugog puta, djeco moja. Ili ćemo pronaći Boga u svakodnevnom životu, ili ga nikada nećemo naći.,,

Osobno otkriće

To nije otkriće koje se može prenijeti uz pomoć knjiga i predavanja, već to svatko mora otkriti sam. Kad je Kolumbo tražeći zapadnu rutu za

Indiju i naišao na Ameriku, njegovo otkriće je postalo trajno otkriće za njega kao i za sve ostale ljude.

Ameriku ne treba ponovno otkrivati, ona je na karti jednom zauvijek. No, ukoliko žele dijeliti Escrivino otkriće, ljudi moraju sami postaviti jedra, jer se otkriće duše događa samo ukoliko duša iskusi novi teritorij. Da bi poznavao tu duhovnu zemlju čovjek mora živjeti u njoj. Ukoliko ne pokušamo tražiti, nalaziti i voljeti Isusa Krista u malim stvarima svakodnevice, ne možemo se susresti sa Escrivinom porukom. Za nezainteresiranog promatrača, Opus Dei je duhovna kula u zraku.

Prije i poslije otkrića

Ovo uspoređivanje Escrive i Kolumba koje je u početku bilo samo trenutni hir, donijelo je neke iznenađujuće paralele. Oprostite mi na maloj digresiji koju ću sada učiniti. Kaže se da su Vikinzi posjetili Ameriku puno

prije nego što ju je Kolumbo otkrio, ali njihovi izleti u 10. i 11.st. nisu nas nikuda doveli. Nivo svijesti tih moreplovaca, kao i čitav njihov intelektualni, religiozni, ekonomski i socijalni milje, bio je prepreka tome da taj lokalni događaj postane univerzalni doseg. Kršćanstvo, a ni društvo općenito nisu osjećali potrebu za novim svijetom. Povijesni trenutak za novi svijet još nije bio došao. Tako je to otkriće zaboravljeno, utonulo je u legendarni sumrak kako bi se pridružilo uobičajenom drevnom uvjerenju da je svijet okrugao.

Do vremena kada je Kolumbo otkrio Ameriku, Europljani su bili zaposleni istraživanjem i naseljavanjem svijeta, ali svoju pažnju se usmjerili drugdje; na sjevernu Europu, Mediteran, Orijent, Afriku. Spoj povijesnih, političkih i ekonomskih čimbenika poslao je Kolumba na zapad krajem 15st. Mauri su

protjerani sa Iberskog (Pirinejskog) poluotoka, a kraljevski brak između Aragona i Kastilje učvrstio je novo duhovno jedinstvo. Kolumbova životna priča, od njegova rođenja 1451.g. do tog jutra listopada 1492.g. kad je ugledao prve izdanke Novog svijeta, pripremila ga je na takav uspjeh. Mi danas znamo ono što Kolumbo nije znao: na zapadnoj strani Atlantika, predkolumbovska civilizacija je bila na zadnjim nogama. Trenutak je sazrio.

Od prvog stoljeća

Postoje izrazite sličnosti Kolumbova zemljopisnog i Escrivina duhovnog otkrića. Ideal kojeg je Josemarija vidio 2.listopada 1928.g. poznat je odprije. On se zapravo u prva tri stoljeća kršćanstva podrazumijevao. Puno prije pustinjaških otaca, pustinjaka ili redovnika, postojali su kršćani u rasprostranjenim gradovima i selima golemog Rimskog

carstva. Ti su ljudi živjeli životom običnih građana. Nije bilo važno jesu li bili zemljoposjednici ili zanatlije, slobodni ili robovi. Oni su jednostavno shvatili da prvi mučenici ili drugi koji su bili progonjeni nisu bili neki posebni kršćani. Oni su bili obični članovi kršćanske zajednice. No, padom Rimskog carstva i usponom samostana počelo je novo doba, doba koje traje do naših dana. U početku su kršćani osjećali obvezu unijeti Krista u mjesta svakodnevnih boravišta koja su dijelili sa poganima kako bi i njega mogli dijeliti. Njihov oblik apostolata bio je nadnaravan, ali potpuno prirodan. No, padom Carstva kršćanstvo se povuklo u samostanske enklave. Uskoro je samostanska iznimka postala pravilom za svakoga tko je tražio svetost. Ljudi su postepeno izgubili iz vida mogućnost i važnost kristijanizacije svijeta iz svijeta samog.

Prvi kršćani

Sigurno je da su postojali sjajni rascvati kršćanskog života, neprocjenjiva blaga svetosti. Mi ni na koji način ne želimo potcijeniti ili omalovažiti samostansko nasljeđe od 1500 godina. No, upravo oni koji vole i gaje samostanski ideal i žele da se on u Crkvi ponovno rascvate, moraju shvatiti da će se to dogoditi kada laička svetost postane norma za kršćane.

Kolumbo i Escriva su bili dvojica otkrivača, jedan u službi Španjolske, a drugi Španjolac. Obojica su imala prethodnike. Ljudi su često plovili prema zapadu, ali su ih protivni vjetrovi i nepovoljne okolnosti prisiljavale da se vrate. Ljudi su također često propovijedali potrebu laičkog apostolata i isticali posvećivanje običnog života. Sjetimo se samo svetog Franje Saleškog, svetog Vincenta Pallottija, kardinala

Johna Henryja Newmana i papa od Pavla III do svetog Pija X. No, često su nudili ne zasebnu duhovnost za laike, već polusamostansku duhovnost za ljude koji žive polusamostanskim životom.

Novi svijet

I Kolumbo i Escriva su imali protivnike. Otkrivač novog svijeta se sa svog trećeg putovanja vratio okovan. 40-tih godina, posebno u Madridu i Barceloni, Escrivu su žestoko klevetali kao slobodnog zidara i heretika, te su mu prijetili i uhićenjem. Čak je morao imati i povremeno koristiti alias.

Tu završava analogija između dvojice istraživača. Kolumbo je umro misleći da je otkrio zapadni prolaz za Indiju. Nije stigao voditi ili se posvetiti učvršćivanju svog ostvarenja. Na drugima je ostalo da njegovo otkriće pretvore u „Ameriku.“ Za razliku od njega,

Escriva ne samo da je prvi hodao novom zemljom laičke svetosti, već je formirao i vodio, uz Božju pomoć, ljude koji će u toj zemlji živjeti, kultivirati ju i širiti.

Izvadak iz *Opus Dei: Život i djelo utemeljitelja Josemarije Escriva*, Petera Berglara

Izdavač: Scepter Publishers, Princeton, NJ 1994, str. 76-81

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hr-hr/article/christopher-columbus-i-
escriva/](https://opusdei.org/hr-hr/article/christopher-columbus-i-escriva/) (30.03.2025.)